Ч. 12. Вторoк 31 (18) січня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Експозе команданта маринарки. — Росийско-німецке порозуміне. — Ворохобня в Ємені і Ассирі.

На засїданю маринарскої комісиї угорскої делеґациї виголосив таке експозе командант маринарки ґр. Монтекукколї.

На вступі зазначив він, що теперішний буджет маринарки не є нормальний. Управа маринарки домагає ся надзвичайних кредитів в квоті 312,400.000 корон, котрі розділять ся на роки 1911—1916, а призначить ся їх на такі цїли: будова 4 военних кораблїв коштом 242,430.000 К; будова трох кружляків за 30,000.000 К, 6 торпедовців за 18,000.000 К, 12 торпедових лодий за 12,000.000 К, 6 підводних суден за 10,000.000 кор. На 1911 рік вкладає ся першу рату в висоті 55,000.000 К. Розділ кредитів не наступить відповідно до потреб маринарки, але відповідно до фінансової сили держави. І так увесь сей кредит буде розложений на ось такі рати: на 1911 рік 55,000.000 К, на 1912 р. 67,000.000 К, на 1913 р. 68,400.000 К, на 1914 р. 68,000.000 К, на 1915 р. 16,000.000 К, а на 1916 р. 5,000.000 К. Два военні кораблї вже будують ся в „Stabilimento tecnico“ в Триєстї і один із них в половині сего року буде спущений на води, а другий з кінцем року. Бесїдник просить комісию о призвіл на обнятє тих двох кораблїв і покінченє їх будови. Що до роздїлу робіт при будові слїдуючих двох кораблїв, умова ще не наступила. Бесїдник подає історию австрийскої фльоти від часів Теґетгофа і обговорює проґраму фльоти, котра в 1915 р. буде числити 13 военних кораблїв, 9 кружляків, 18 торпедовців, 48 торпедових лодий і 12 підморских суден. Підносить, що австрийска фльота повинна мати 16 военних кораблїв, 12 кружляків, 24 торпедовцї, 72 торпедових лодий і 12 підморских суден. Се може бути вибудоване до 1920 р. Ся друга проґрама буде вимагати менше-більше таких самих коштів, як теперішна проґрама. Бесїдник вказує на некористь послугуваня надзвичайним кредитом і думає, що треба відповідні потреби вставити до звичайного буджету. Порівнює видатки на зброєнє Австриї з видатками инших держав і виказує, що головно австро-угорска маринарка лишає ся позаду инших держав.

Справоздавець комісиї пос. Розенберґ заявляє, що австрийска маринарка, коли має відповісти своїм цїлям, мусить бути скріплена. Інтерес монархії вимагає, щоби она була паном части Адрийского моря. Коли би не скріплено маринарки, могла би стати ся дешевою добичию на случай війни. Бесїдник вказує на конечне підвисшенє стану жовнїрів маринарки. Відтак занимає ся справою участи угорского промислу в доставах для маринарки. Реченця будови кораблїв годї дальше відкладати. Вкінци домагає ся, щоби Угорщина брала участь у доставах, відповідно до квоти, яку платить на спільні видатки і просить, щоби комісия перейшла до подрібної дискусиї.

Пос. ґр. Батянї домагає ся, щоби три нові кораблї були будовані на Угорщинї та щоби войскові достави, відповідно до квоти, признано Угорщинї.

Polit. Korresp. довідує ся з віродостойних жерел, що хід переговорів в справі росийско-німецкого порозуміня єсть в повнім того слова значіню успішний. Переговори держать ся в рамцях вказівок, яких достарчив почдамский з'їзд монархів, а мають знаменуту поміч в обосторонним горячім бажаню усуненя всяких непорозумінь. Рівночасно однак обі сторони постановили удержувати поки що хід переговорів в тайнї, заки не доведе ся їх до останного висліду. В Петербурзї стверджено з вдоволенєм, що оживлена дискусия, яка вела ся в заграничній прасї над вислїдами з'їзду в Почдамі, майже зовсїм вже притихла, так що ле-

---

8)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойля.

(Дальше).

Старий сховав знов пістолет до кишенї.

— Тут маєте Люсияна Лєсажа — сказав до офіцира.

Гузар поглянув з погордою на лежачу на земли нуждену стать.

— Нема що казати, добрий заговірник — відозвав ся. — Встань, ти трусливий псе! Жерар, возьми єго і заведи до табору.

Увійшов молодший офіцир, побрязкуючи острогами, за ним двох вояків. Они потягнули того нужденного, напів омлїлого чоловіка з собою на двір.

— А деж той другий, що називає ся Туссак?

— Він убив пса і утїк. Лєсаж був би також утїк, колиб я не був єго задержав. Як би ви були лїпше держили пса на припонї, були би они оба тепер в наших руках; але й так можете менї пожелати щастя, полковнику Ляссаль.

Простягнув до офіцира руку, але той обернув ся на запятку і поступив до дверий.

— Слухайте, пане ґенерале Саварі — сказав, вихиляючи ся за двері — Туссак утїк.

В сьвітлї лямпи появив ся високий молодий чоловік. Вигляд єго хорошого осмаленого лиця захмарив ся на ту неприємну новину.

— А деж він?

— Чверть години тому, як утїк.

— Він найнебезпечнїйший між заговірниками. В якім напрямі утїк?

— Менї здаєть ся, що в глуб краю.

— А то хто? — спитав ґенерал Саварі, показуючи на мене. — Після вашого донесеня, було лиш двох, крім вас, пане....

— Лїпше не називати по імени — перебив єму скоро Шарль.

— Розумію — відповів ґенерал глумливо.

— Я був би вам подав ту хату як місце стрічи, але єї вибрано аж в послїдній хвили. Я подав вам можливість зловити Туссака, але ви всьо зіпсували, випустивши пса. Будете мусїли відповідати перед цїсарем за вашу недбалїсть.

— То наша річ — відповів ґенерал Саварі строго. — Насамперед хочу знати назвище того чоловіка.

Видавалось менї безхосенним, укривати моє правдиве назвище, бо лист в моїй кишени був би єго і так зрадив.

— Називаю ся Люї де Ляваль — сказав я гордо.

Без сумніву що ми в Анґлїї значно перецїнювали значінє нашого назвища. Ми гадали, що цїла Франция дожидає нашого повороту, а тимчасом з огляду на незвичайно важні події послїдних часів, на нас здаєть ся тут зовсїм забули.

Моє аристократичне назвище не зробило, як було видко, на ґенералї Саварі найменшого враженя. Він спокійно записав собі мене в своїй нотатцї.

— Пан де Ляваль не має нїчого спільного з тою справою — сказав шпигун. — Він лиш случайно сюди попав і я ручу за те, що він ставить ся на візванє, коли будуть єго потребувати.

— Очивидно що будуть єго потребувати — сказав ґенерал Саварі — але тимчасом я потребую всїх моїх людий до погонї за втїкачем і не маю нїчого против того, аби Ляваль лишив ся під вашою опікою, коли за него ручите.

— Він стоїть кождого часу до розпорядимости цїсаря.

— Суть які папери?

— Були, але вже спалено.

— Шкода.

— Я маю відписи.

— Дуже добре. Ходїть, Ляссаль, кожда мінута дорога; тут не маємо вже що робити. Треба розіслати їздців на всї сторони, може ще прихопимо єго.

Не кинувши навіть оком на шпигуна, вийшли оба офіцири за двері. Роздала ся коротка команда і їздцї брязкотячи шаблями, повсїдали на конї. За хвилю щезли.

Мій оборонець підійшов до дверий і виглянув на двір — відтак вернув і оглянув мене від ніг до голови, усьміхаючи ся злобно.

— Мій пане — сказав — ми показали вам дуже інтересні живі образки і ви можете

две в кількох ще органах блукає ся доси ei відгомін. Ту здержливість публичної опінії ріжних держав треба приписати обставині, що по кількох рішучих заявах, які відозвали ся зараз під першим враженєм гамору, ніхто з інтересованих не виступив з поясненями так, що зміст ведучих ся між Берлином а Петербургом переговорів єсть цілковитою тайною. Ясна річ, що комбінациї що до цілий порозуміня і евентуальних користий, які она подає одній або другій стороні, не можуть мати ніякого впливу на становище інтересованих кабінетів. Пожиточні же они в кождім случаю не суть, бо ширять непотрібно недовіре.

Бувший комендант і ґенеральний ґубернатор вілаєту Ємен, ґенерал дивізиї Гассан Тагсін паша, так представив співробітникови Polit. Corresp. відносини в провінциї Ємен і санджаку Ассира: Шейк Ягія в Ємен і шейк Ізрія в Ассир кинули ся на небезпечну річ, бо не знають сили нинїшного правительства. Они манять ся надією, що будуть могли з ним в подібний спосіб грати, як то робили з давним правительством.

Шейк Ягія то незвичайно честилюбивий чоловік. Старає ся він при кождій нагоді вщіпляти в Арабів пересьвідчене, що лиш він а ніхто инший єсть паном цілої провінциї. Таке горде поведене робить сильне враженє на уми утомленого нуждою і темного населеня. Однак без сумніву нова ера, якої дожила Туреччина, дасть ся єму вскорі дійимаючо відчути.

Відтак висказав Тассін паша живе невдоволене з причини пересади, з якою заграничні часописи представляють вагу руху в Ємені. Треба бути дуже добродушним, говорив, аби повірити, що ворохобня в Ємени може захитати підвалинами Туреччини. Той хибний погляд не полишає ся без наслідків, бо додає сьміливости ворогам султаньского правительства і Туреччини. Однак не на довго. Правительство бо турецке постановило виступити з цілою енерґією против Арабів в Ємені і остаточно раз здавити жерело безнастанних непокоїв. В згаданій провінциї згромадить правительство 50 тисяч правильного войска, аби перевести той намір.

Висказав вкінци Гассан Тассін паша надію, що правительство вскорі зуміє доказати, як хибно задивлювано ся на події в Ємені і їх вплив на відносини в Туреччині. Правительство знає впрочім, що єго задача в тім случаю не може скінчити ся на самім лиш усмиреню бунту. Для культурного і економічного розвитку Арабії єсть конечною річию піднесене тої провінциї, а перед усім піднесене в ній шкільництва. Правительство розпічне діло реформи від уліпшеня комуникациї, зовсім доси занедбаної. Будова зелїзничого шляху Годежда-Санаа вже розпочата, буде ведена з цілою енерґією по усмиреню розрухів.

Новинки.

Львів, дня 30-го січня 1911

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости іменував радниками суду краєвого і начальників суду повітового: Вит. Шуляжевича в Перемишли для Копичинець; судиїв повіт. і начальників суду: Марг. Калищака в Городенці для Городенки, Віж. Рольского в Мельници для Камінки струм.; дра Конст. Лішка в Луці для Сокаля, Ст. Ковнацкого для Белза і Мих. Пюрка в Немирові; — перенїс судиїв: Ант. Пржесташевского із Щирца до Будзанова; дра Норб. Гута в Глинянах до Львова; Ст. Червіньского в Радимнї до Перемишля, Ант. Островского в Делятині до Ярослава; Ст. Кокуревича в Мостах великих до Жовкви; Йос. Вітковского в Коломиї до Тернополя, Руд. Вінтера в Грималові до Станиславова; Івана Лучаківского в Новім селі до Мостів великих; Юл. Верганевского в Товмачи до Бродів.

— **Є. Е. ВПр. Митрополит** гр. Шептицкий приїхав — як доносять віденьскі ґазети — дня 27 с. м. до Відня. На двірци Північної зелїзниці повитала ВПреосьв. Владику овацийно руска кольонїя віденьска і рускі посли до Ради держав. — Побут Є. Е. Митрополита, котрий як звістно єсть членом палати панів має — як доносить „N. fr. Presse" — в першій лінїї за цїль звичайні новорічні представленя тайних радників у Цїсаря і наслїдника престола. Та сама ґазета доносить також що Митрополит гр. Шептицкий відбуде також і конференцию з президентом мінїстрів бар. Бінертом. Однак з добре поінформованої сторони доносять, що тота конференция Митрополита не стоїть в нїякій безпосередній звязи з актуальною політикою.

— **У Преосьв. Еп. дра Хомишина** в Станиславові гостили в чиах 23 і 24 с. м. Ексцеленциї Митрополит гр. Шептицкий і Епископ Чехович та відбули в епископскій палаті спільну конференцию.

— **Президент** ц. к. гал. Дирекциї почт і телеграфів Ришард Вопатерні виїхав на кілька днів в подорож інспекцийну. Завідательство ц. к. Дирекциї почт і телеґрафів обняв Віцепрезидент Артур Шіффнер.

— **Лїцитация.** Дня 14 лютого 1911 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Тернопіль публична лїцитация невідобраних товарів як: горївка, кава, олива, мило, сьвічки, фарби, товари блаватні, біле, зелїва, коси, корки і т. п.

— **Репертуар руского народного театру** в Дрогобичи. (Саля мійска. Початок о год. 7 вечером).

Ві второк, дня 31 січня „Тайфун", штука з житя Японців в 4 діях М. Ленделя в перекладї П. Стадника.

— **Чума в Хині.** З Пекіну наспіла вість, що там в послїдних днях були знов 3 случаї смерти на чуму в ріжних сторонах міста. Хіньске правительство каже, що доси було в Пекіні лиш 8 случаїв чуми; поправдї однак було далеко більше. Хіньске правительство вислало до Манджуриї 40 войскових лїкарів і 1000 вояків. Тепер уживають вже всюди войска до заряджень санїтарних. Найсильнїйше лютить ся чума в Манджуриї вздовж зелїзниці з Харбіна до Ціцікара. Вздовж сеї лінїї умирають по селах і місточках що дня сотки людий на чуму. Европейскі лїкарі в Манджуриї, котрих там впрочім було не богато, всї вимерли. Японцї в Дальнім дають собі раду з чумою в той спосіб, що визначують що дня 3 нагороди а то: 200 єнів (460 К) тому, хто знайшов би недужого на чуму і 100 єнів (230 К) хто дав би знати про чиюсь смерть на чуму а 10 єнів 23 К тому, хто знайшов би трупа на улици і дав знати о тім.

— **Звичайні загальні збори „Сільского Господаря".** Виділ краєвого Товариства господарского „Сїльский Господар" пригадує сим, що в днях 1 і 2 лютого с. р. відбудуть ся Звичайні загальні Збори товариства разом зі З'з-

---

бути мені вдячні за добру льожу.

— Я справді завдячую вам дуже богато — відповів я хитаючись між вдячностию і відразою. — Не знаю, як маю вам дякувати.

— Єго глумливі очи глядїли дивно на мене.

— Будете мати пізнїйше нагоду доказати менї вашу вдячність — сказав. — А тим часом не можете нїчого лїпшого зробити, як пійти зі мною. Бо ви тут чужі, а я заручив за вас. Заведу вас в таке місце, де будете могли спокійно і безпечно відпочити і переспати ся.

VI.

Тайний вхід.

Огонь на комині потах а мій оборонець згасив лямпу. Ми покинули страшний дім і по кількох хвилях скрив ся він перед нашими очима. Вітер утих, але від сторони моря ніс ся на нас дрібонький солоний дощ. Коли б я був сам вскорі заблукав ся і стояв безрадно, але мій товариш ішов певно і спокійно. Без сумнїву мусів мати якісь вказівки дороги, яких не знав і не бачив. Я ішов за ним перемоклий і утомлений, зовсім зденервований. Безладно мішали ся в моїм умученім мозку спомини пережитих в послїдних годинах подій. Помимо моєї молодости знав я дуже добре полїтичні відносини Франциї з оповіданя моїх родичів. Я знав, що піднесенє Бонапартого на престол незвичайно огірчило малу але добірну громадку Якобинів і крайних републиканців; бо всї їх заходи і труди, аби повалити королївство, довели лиш до того, що перемінили єго в цїсарство.

З другої сторони сторонники Бурбонів, між котрими провів я мою молодість, були дуже невдоволені радістним принятєм тої зміни правлїня цїлою масою народа. Хоч як ріжні були спонуки тої ненависти до Наполеона і охоти повалити єго за всяку цїну, то провідники обох сторонництв були в тім згідні з собою. Звідси цїлий ряд заговорів, найбільше в Анґлїї і велике запотребоване шпигунів зі сторони Фушера і Саварі'ого, котрі були відвічальні за житє Наполеона. Случай хотїв, що я приплив до берегів Франциї рівночасно з одним з найнебезпечнїйших заговірників і що я зараз потім пізнав і средства, якими полїция послугувала ся супротив сторонників переворту. І коли я погадав на мої пригоди сеї ночи, на вандрівку через трясависко, впущеня до хати, відкрите паперів, моє увязнене заговірниками, смертну тревогу під руками Туссака, а вкінци на сцени, яких сьвідком я був — на борбу Туссака з псом, увязнене Лесажа і вояву вояків, то не міг дивувати ся, що напружене моїх нервів проявляло ся тепер судорожними потрясенями цїлого мого тїла. Головно займало мене питанє, в які відносини маю увійти до того чоловіка, котрий мене вів. Єго поведене обудило в менї відразу. Я був сьвідком єго підступу супротив своїх товаришів і єго холодної лютости для зойкаючого труса коло єго ніг. Але того не міг я заперечити, що він опер ся лютости Туссака і уратував мене із страшного положеня, в яке ввела мене дитиняча цїкавість. Ясним було, що він свою роботу, відданем в руки полїциї ще одного з заговірників, поставив би був ще лїпше сьвітло. Я не був заговірником, але чи міг би я то також доказати, було инше питанє. Поведенє того чоловіка о камінним серци супротив мене, так мене дивувало, що я не скриваючи того, просто спитав єго, що він властиво задумує зі мною зробити.

Я почув тихий сьміх, немов би єго бавило то моє нагло поставлене питанє.

— Ви справдї сьмішні, пане... як ви називаєте ся?

— Де Ляваль.

— Правда, пане де Ляваль. У вас молодеча нетерпеливість і отвертість. Хочете знати, що сховане в комині... і лїзете там. Хочете пізнати причину якоїсь річи і зараз о то питаєте. Я привик до осторожнїйших людий і ви видаєте ся менї як новий чоловік.

— Які би не були причини, що вами руководили, на всякий спосіб ви уратовали менї житє — сказав я. — Я дуже вам вдячний за вашу поміч.

Нїчого не є тяжше, як показувати свою вдячність чоловікови, до котрого чує ся відразу; а моя повільна мова мусїла зрадити, як нерадо я сповнив той обовязок.

— Не потребую вашої подяки — відповів холодно. — Ви знаєте, що я був би позволив зовсім спокійно убити вас, коли б то було для мене потрібне, а з другої сторони я певний того, що коли б ви не були в примусовім положеню, не подали би ви менї руки так само, як той дурак Лясаль. Приносить честь виставляти своє житє на небезпечність за цїсаря на поли битви, але коли в єго службі жиє ся безнастанно з людьми, способними на всьо, знаючи добре, що найменша неосторожність значить певну смерть, тодї очивидно не єсть ся достойним діткнути руки тої чести.

(Дальше буде).

дом господарским з слідуючою проґрамою: В дни 1 лютого 1911 о год. 9 рано в сали „Сокола“ і „Дністрі“ ул. Руска ч. 20 — загальні збори.

Отворене Зборів Головою товариства, Справоздане з діяльности товариства, справоздане касове і дискусия; Наша проґрама діяльности і дезидерати філій — реферат посла о. Стефана Онишкевича.

Тогож дня о год. 3 по полудни в сали „Сокола“: Про внутрішну орґанізацию наших філій і кружків — реферат п. Андрія Жука, Про орґанізацию збуту худоби — реф. о. Северина Борачка; Про орґанізацию збуту збіжа — реферат о. Омеляна Трешневского; Про орґанізацию спілкових господарств рільничих на ґрунтах ерекциональних — реф. о. Н. Герасимовича; Поділ участників зборів на секциї: рільничу, годівельну, садівничо-городничу і пасічничу.

В дни 2 лютого 1911 о год. 9 рано: Засідане секциї рільничої в сали товариства „Сокіл“ в „Дністрі“. Про меліорацию пасовиска — реф. п. інж. Андрія Корнеллї, Про досьвідні поля — реф. пр. Олександра Гарасевича. Про управу ростин наших — реф. п. Гриця Думки.

О тій самій годині в сали „Рускої Бесїди“ Ринок ч. 10 Засідане секциї годівельної: Про асекурацию худоби — реф. дра Говиковича, Про будову взірцевих стаєн і гноївень — реф. архітекта п. Евгена Нагірного, Проґрама нашої діяльности годівельної — реф. проф. дра М. Коцюби.

О тій самій годині в льокали товариства ул. Сикстуска ч. 46 засідане секциї огородничо-садівничої і пчільничої. Про огородництво — реф. о. проф. Йосифа Раковского, Про акцию пчільну — реф. проф. Льва Гаваньского.

О 3 год. в сали „Сокола“ Продовжене Загальних Зборів реферат проф дра Коцюби — Про заводове рільниче образоване, Резолюциї секций, Вибори нового виділу і комісиї контрольної, Внесеня Виділу і членів, Замкнене зборів.

Першого дня зборів т. є. в дни 1 н. ст. лютого відправлене буде о год. 8 рано в Успеньскій церкві поминальне богослужене за померших членів товариства.

Товариство наше видвигнуло ся силою свого значіня, своєї праці й задач, які вложили на него признані субвенциї, на перший плян народного нашого житя. Оно стало вже фактично нашою господарскою репрезентациєю — і головною орґанізациєю господарского нашого стапу хліборобского. На зборах сих має бути обговорена і усталена справа діяльної нашої програми господарскої — як також з'ужиткованя субвенциї. Тому закликаємо сим загал наших філій, кружків і всїх наших членів до численної участи. — Головний Виділ Краевого Тов. господарского „Сільский Господар“ у Львові. — *Др. Евген Олесницкий*, голова; *Др. Григ. Величко*, секретар.

— **В справі пограничної стрілянини в Підволочисках** вислана на місце комісия ствердила що слідує:

Дня 26. с. м. вечером двох австрийских жандармів в супроводі інспектора міскої поліциї з Підволочиск відставляло до російскої границї двох видалених з Австриї російских підданих. Скоро видалені перейшли через пограничну ріку Збруч, добачив їх вояк російскої сторожі пограничної. Один з російских вояків стрілив тоді до видалених і одного з них зранив в ногу. Російскі вояки підняли его і завели до Волочиск. Другий видалений вернув назад на австрийский беріг Збруча.

Один з російских вояків пограничної сторожі перейшов відтак через границю і пустив ся наперед з карабіном готовим до стріляня. Коли австрийскі жандарми завізвали его, щоби задержав ся, він не вернув назад і не услухав завізваня, щоби зложив оружиє. Внаслідок того оба жандарми стрілили до него один раз, але не поцілили его. Відтак щез він їм з очий. Уставлені на границї вояки російскої сторожі пограничної почали в тій хвили стріляти з карабінів і стрілили кілька разів. Австрийскі жандарми вистрілили ще раз і пустили ся в сторону як до Підволочиск враз з інспектором від поліциї і одним з видалених.

Ціла тота подія відбула ся серед темноти. Що до видаленя з Австриї двох згаданих повисше російских підданих зарядило Намістництво доходженя.

— **Авантури на краківскім університеті.** Як вже звістно, виклади о. Ціммерманна з політичної академії на краківскім університеті дали причину до демонстраций, котрих остаточним наслідком було покаране виноватих а то знов викликало страйк студентів і слідуючі авантури, о котрих доносять нинїшні депеші з Кракова: Около 12 год. в полудне молодїж поступова, що знаходила ся у вистибулю, вибила шибу в дверох, відділяючих вестибуль від внутра будинку, виважила двері і впала до середини. Молодїж з противної партиї, що була в середині, уступила. Добувши ся до середини страйкуючі студенти пішли до тих саль, де відбували ся виклади, і виперли звідтам студентів, котрі відтак вийшли з університету. Що все не відбуло ся так делікатно, як тут написане доказує то, що перед головними дверми лежать на коритари порозбивані лавки, котрими, були двері затарасовані. Крім того стоять на сходах і по коритарях лавки і катедри повикидані із саль викладових страйкуючою молодїжию. Страйкуючі заняли салю ім. Коперніка і розпочали там безнастанне віче.

Телеґрами.

Відень 30 січня. Є. Вел. Цїсар приняв вчера перед полуднем бар. Біперта на окремій авдиенциї.

Харбін 30 січня. В послїдних 48 годинах померло тут на чуму 40 осіб, в тім один Европеєць.

Верний 30 січня. Нинї о 5 год. над раном дало ся почути сильне землетрясенє, котре тревало 10 секунд.

Петербург 30 січня. В справі надужить в інґендантурі войсковій потягнено до одвічальности 15 урядників інтендантури.

Одеса 30 січня. В присутности ген. Толмачева відчитано реферат в справі висших шкіл, домагаючий ся знесеня автономії в університетах.

Льондон 30 січня. З Константинополя доносять, що на лінії зелїзничій в Геджас (Арабія) прийшло знов до великої битви, в котрій бедуїни потерпіли поражку. Страти їх в забитих і ранених виносить 300 людий. Турків погибло 18.

Париж 30 січня. З Лїсбони доносять, що порґуґальске правительство готове платити королеви Мануелеви 660 фунтів штерлїнґів (звиш 15 тисячів корон) місячно. Чеки за жовтень, падолист і грудень вислано вже до короля.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, **7·27** 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, **9·58**, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45** **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).